

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 33. Persecutio Edessena.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

ra. S. Epiphanius illo jam tempore Epis-
 copus Salaminæ in Insula Cypro tanta
 populi veneratione colebatur, ut, Arianis
 eum aggredi non audentibus, quiete in
 sua Ecclesia permanserit.

Sæculum IV.
A. C. 370.

Hier. epist.
61. c. 2.

§. XXXIII.

Persecutio Edessena.

Sanctus Barses, seu Barsen, postquam diu
 in solitudine vixisset, Episcopus Edes-
 fenus creatus est; hunc primo Valens in In-
 sulam Araden in Phœnicia relegavit; cum
 deinde audivisset, quod solo verbo ægro-
 tos a morbo liberaret, & plurimi ad eum
 confluerent, misit eum in urbem Ægypti
 Oxirincum, jamque iterum viri fama po-
 pulos illuc pertrahente, in locum Thebai-
 dis in finibus barbarorum situm, qui Philo
 dicebatur, migrare jussit. Stratum ejus
 in Insula Arade diu asservatum est, quod
 tempore Theodoretī omnibus veneratio-
 ni erat, quia plures infirmi, cum in eo cu-
 basset, sanitatem recuperabant. Eccle-
 sia Latina memoriam S. Barsis colit vige-
 sima Januarii, & Græca 15. Octobr. In
 Barsis locum Valens Edessæ Episcopum
 Arianum intrusit, sed omnis populus, ur-
 be egressus, ruri congregabatur, cujus rei
 testis ipse Valens fuit, cum Edessam ve-
 nisset, celeberrimam S. Thomæ Apostoli
 Ecclesiam visurus; id vero Imperator ita
 impatienter tulit, ut manu Modestum

Theod. hist.

IV. c. 16.

Ruf. II. c. 5.

Socr. IV.

c. 18.

Soz. VI.

c. 18.

Theod. IV.

c. 16.

Sæculum IV. Præfectum percussit, quod hos populi
A. C. 370. conventus non prohibuisset, jussitque, ut
 milites, quorum Dux ipse esset, & quos
 quot contrahere posset, copias admove-
 ret, & hanc populi multitudinem abige-
 ret. Modestus, ut ut esset Arianus, mi-
 sit, qui Catholicos secreto moneret, ne
 die altera in locum, quo orare solebant,
 convenirent, sibi enim mandatum ab Im-
 peratore, ut eos, qui adessent, puniret,
 his minis se credebatur populi congregatio-
 nem impediturum, & iram Cæsaris miti-
 gaturum; at aliud, quam speraverat, eve-
 nit, nam, hac ipsa prohibitione excitati
 Catholici, summo mane ad locum desti-
 natum festinarunt, eumque totum imple-
 verunt. Hoc comperto, Præfectus, quid
 faceret, dubius hærebat, tamen in me-
 dium conventum intravit majori, quam
 pro numero armatorum, strepitu, ut ter-
 rore potius, quam vulneribus populum
 in fugam verteret; cum per urbem transi-
 ret, vidit mulierem pauperem, domo fe-
 stinanter egredientem, & infantem ma-
 nu trahentem, nec ostium domus clausu-
 rat, nec pallium collegerat, quo se mor-
 gentis contegere debuisset; per ordines
 militum, ante Præfectum incedentium,
 gressus præcipitans transibat; Præfectus
 sisti jussam interrogat, quo tam propere
 vaderet? *festino*, inquit illa: *ad campum*
pervenire, ubi Catholici congregati sunt.
 Ergo

Ergo tu sola es, inquit Modestus: qui ignoras, illuc Præfectum cum militibus proficisci, ut omnes, quoscunque ibi invenit, trucidet? scio, respondit: hoc ipsum rumor ad me detulit, at hæc ipsa causa est, cur ita festinem, ne ad occasionem sustinendi Martyrii sevo veniam. Quare autem, reposuit Præfectus: infantem tecum trabis? ipsa: in hunc nempe finem, ut ejusdem gloriæ particeps fiat. Modestus hanc fæminæ constantiam miratus, in Palatium rediit, & Imperatori collocutus, persuasit, ut desisteret ab incepto, cui fortuna simul, & gloria abesse videbatur.

Ergo Valens, mutata mente populo parci voluit, Præfectum vero Modestum

jussit Presbyteros, & Diaconos comprehendere, quibus persuaderet, ut cum Episcopo Ariano communicarent, aut urbe ejectos in ultimos Imperii fines relegaret. Modestus omnes congregatos a proposito dimovere conabatur, dicens, Maximi Principis voluntati resistere, insaniam esse; tacentibus omnibus, Præfectus, ad Eulogium cæterorum Præpositum conversus, interrogat, cur non responderet? Eulogius respondit: nihil ex me quæristi. Imo, inquit Præfectus: diu est, quod tibi loquor. Eulogius: ad omnes loquebaris; si mihi soli loquaris, dicam, quid sentiam. Præfectus: Age dum Communionem Imperatoris recipe! Eulogius: an forte Im-

Sæculum IV.
A. C. 370.

Persecutio
Edeffæ.

Theod. IV.
c. 17. 18.

Sæculum IV. *perator unacum Imperio Sacerdotium*
 A. C. 370. *cepit?* Præfectus, hoc responso incitatus
 inquit: *non hoc dico, (*) insulse! sed hoc*
volo, ut cum iis communices, quibuscum
Imperator communicat. Eulogius: Po-
storem habemus, & bujus mandata sequi-
mur. His dictis Præfectus omnes nu-
 mero octoginta in Thraciam relegavit.

Quacunque S. Exules transirent, maxi-
 ma honoris testificatione a Catholicis
 excipiebantur, quod eorum inimicos non
 parum torquebat. Ex civitatibus, & vic-
 cis egressi, obviam venientibus procedebant,
 victoriam reportatam gratulantes. Querelis
 hac super re ad Valentem delatis, separari eos
 iussit, & binos deducens, si qui cognatione se
 contingerent, alter ab altero avellerentur. Qui-
 dam in Thraciam, sicut primo statutum
 fuerat, pergebant, alii ad extremos Arabiæ
 terminos missi, alii in Thebaidis oppida
 dispersi. Sors tulit ut Eulogius, & Protogenes
 ad oppidum, quod Antinous dicebatur, mitterentur.

Hi duo, Clericorum Edessenorum primi, multo tempore
 vitam Monasticam duxerant, Christianis
 virtutibus conspicui; illius loci Episcopum
 invenerunt Catholicum, & eius Eccle-

(*) Hic Præfectus egregius testis est contra
 Protestantes, Potestates Sacerdotii, & Imperii
 distingui.

Ecclesiam adiverunt; cum vero cerne-
 rent, minus frequentes esse Conventus,
 & incolarum plurimos esse Idololatrias,
 ad eos convertendos omnem conatum
 impenderunt. Eulogius Cellulæ se in-
 cludit, ubi diu noctuque orationes conti-
 nuabat. Protogenes in SS. litteris ver-
 satus, & exarandis per notas libris exer-
 citatus, loco commodo invento scholam
 erexit, ubi pueros in hac scribendi arte
 instituebat, Psalmos Davidicos, atque
 textus novi Testamenti aptissimos doce-
 bat. Cum puerorum aliquis ægrotaret,
 Protogenes in ejus domum se contulit,
 & manu prehensum, precibus suis sanita-
 ti reddidit. Audito prodigio, aliorum
 parentes eum in domos suas adducebant,
 rogantes, ut ægrotos juvaret, ipso autem
 orare pro iis renuente, nisi prius bap-
 tizarentur, sanitatis recuperandæ amore,
 in id, quod facere poscebantur, consen-
 tiebant. Dum quis bona fruens valetu-
 dine convertebatur, eum ad Eulogium
 ducebat, pulsabat januam, rogabatque,
 ut ei Baptismum conferret. Ægre fere-
 bat Eulogius, quod sic preces ejus inter-
 rumperentur, at renuentem monebat
 Protogenes, salutem hominum nihil ante-
 ponendum. Omnes mirabantur, quod
 Protogenes, aliis docendis aptissimus, &
 tantorum miraculorum patrator, hono-
 rem administrandi Baptismum alteri da-
 ret,

Sæculum IV.
 A. C. 370.

Sæculum IV.

A. C. 373.

ret, atque inde Eulogii eminentiorem se virtutem arbitrabantur; forte autem nulla alia ex causa cedebat Protogenes quam quod Eulogius in ordine Sacerdotum esset Senior. Ita hi duo viri Sancti sui exilii pœnam in lucrum animarum converterunt.

§. XXXIV.

S. Athanasii obitus. Petrus ejus Successor.

Socr. IV.

c. 20.

Sozom. VI.

c. 19.

Proter. epist.

ad S. Leon.

t. 3. con. p.

1352.

Ægyptus sub Valente, quamdiu S. Athanasius in vivis fuit, pace fruebatur. Hujus persecutionis tempore Superos abiit vir Magnus, ut creditur secunda die Maji, anno 373. Obiit in titulo suo Alexandria, cum quadraginta sex annis Episcopatum tenuisset, meritis & annis plenus. Antequam exspiraret rogatus est, ut sibi Successorem designaret; ipse nominavit Petrum, excellentis virtutis virum, ætate, & canitie venerabilem, pietate, sapientia, & eloquentia admirabilem, ærumnarum, & itinerum suorum socium fidelissimum, qui in nullo unquam periculo ejus latus destituerat. Hæc S. Athanasii de Successore ejus deligendo sententia totius Ecclesie Alexandrinæ, Clericorum, Magistratus Nobilium, omnis populi, gaudium suum acclamationibus publicis testantis, suffragiis excepta est. Episcopi vicini stre-